

POSTANOWIENIE

Dnia 14 stycznia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Irena Gromska-Szuster

w sprawie z powództwa S. S.A. w S.

przeciwko [...] O. Sp. z o.o. w O.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 14 stycznia 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 24 kwietnia 2015 r., sygn. akt I ACa [...],

1) odrzuca skargę kasacyjną w części odnoszącej się do punktu 2 zaskarżonego wyroku w zakresie orzekającym o oddaleniu apelacji strony powodowej;

2) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania w pozostałej części;

3) zasądza od strony pozwanej na rzecz strony powodowej kwotę 1800 zł (jeden tysiąc osiemset złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 29 października 2014r. Sąd Okręgowy w W. zasądził od pozwanej na rzecz powódki kwotę 129 026,64 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 17 września 2011 r. i oddalił powództwo w pozostałej części.

Rozpoznając apelacje obu stron Sąd Apelacyjny w [...] wyrokiem z dnia 24 kwietnia 2015 r. uwzględnił częściowo apelację powódki i zmienił zaskarżony wyrok

w zakresie ustawowych odsetek w ten sposób, że zasądził je od dnia 20 grudnia 2010 r. od kwoty 30 165,92 zł i od dnia 27 kwietnia 2011 r. od kwoty 98 860,72 zł, a w pozostałej części oddalił apelację strony powodowej oraz w całości oddalił apelację pozwanej.

Sąd drugiej instancji podzielił ustalenia faktyczne i ocenę prawną Sądu Okręgowego i uznał, że dochodzona pozwem kwota stanowiła bezpodstawnie pobieraną przez stronę pozwaną opłatę inną niż marża handlowa, co było czynem nieuczciwej konkurencji w rozumieniu art. 15 ust. 1 pkt 4 u.z.n.k.

W skardze kasacyjnej obejmującej cały wyrok Sądu drugiej instancji, strona pozwana jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania powołała przesłankę przedsądu przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. i wskazała, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne: „czy odwrócony ciężar dowodu w sprawach o zwrot bezpodstawnie uzyskanych korzyści (na zasadzie art. 18 ust. 1 pkt 5 u.z.n.k.) powstały w związku z treścią art. 15 u.z.n.k. ma również zastosowanie w sytuacji, gdy z powództwem na zasadzie art. 18 ust. 1 pkt 5 u.z.n.k. wystąpi nabywca wierzytelności, który nabył ją od pierwotnej strony umowy zawierającej niedozwolone klauzule umowne, nie zaś sam podmiot, od którego opłaty były pobrane?”

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna w zakresie dotyczącym punktu 2 wyroku Sądu Apelacyjnego w części obejmującej oddalenie apelacji strony powodowej podlegała odrzuceniu na podstawie art. 398⁶ § 2 i 3 k.p.c. jako niedopuszczalna z powodu braku interesu prawnego pozwanej (gravamen) w zaskarżeniu tego rozstrzygnięcia.

W pozostałym zakresie należy stwierdzić, że zgodnie z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego, skarżący, który jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazał przesłankę przedsądu przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. powinien przedstawić występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne przez jego odpowiednie sformułowanie, wskazać na tle jakiego przepisu prawa powstało oraz przedstawić w pogłębionym wywodzie prawnym kontrowersję i rozbieżne oceny prawne jakie zagadnienie wywołuje wraz z propozycją ich rozwiązania a także wykazać, że zagadnienie jest tak istotne i poważne, iż wymaga zajęcia stanowiska przez Sąd Najwyższy

koniecznego zarówno do prawidłowego rozstrzygnięcia sprawy jak i dla rozwoju judykatury (porównaj między innymi postanowienia z dnia 10 maja 2001 r. II CZ 35/01, OSNC 2002/1/11, z dnia 7 czerwca 2005 r. V CSK 3/05 i z dnia 13 lipca 2007 r. III CSK 180/07, niepubl.).

Skarżąca nie wykazała, że w sprawie występuje tak rozumiane zagadnienie prawne. Nie przedstawiła bowiem pogłębionego wywodu prawnego wskazującego na występowanie kontrowersji i rozbieżnych ocen prawnych na tle zagadnienia prawnego, jak również pominęła, mającą istotne znaczenie dla jego rozstrzygnięcia, regulację dotyczącą cesji wierzytelności zawartą w art. 509 i nast. k.c., w tym zasadę, iż cesjonariusz wstępuje w pozycję prawną cedenta i przysługują mu wobec niego wszystkie te same zarzuty (art. 513 k.c.), zaś domniemanie, o którym pisze skarżąca jest cechą stosunku prawnego, z którego wynika przelana wierzytelność i w który wstępuje cesjonariusz w miejsce cedenta, ze wszystkim tego konsekwencjami przewidzianymi we wskazanych wyżej przepisach. Skarżąca nie wykazała w konsekwencji, że zagadnienie jest tak poważne i istotne, iż konieczne jest jego rozstrzygnięcie przez Sąd Najwyższy.

Biorąc to pod uwagę Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie znajdując też okoliczności, które w ramach przedsądu obowiązany jest brać pod uwagę z urzędu.

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 w zw. z art. 108 § 1, art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.

l.n